

Rädslan för att älska

Välkomna, mina käraste vänner. Jag kommer med välsignelser. Välsignad är denna stund.

Många av de saker som vi har diskuterat under de senaste månaderna har hjälpt er att vinna insikt i er själva och bevisar återigen hur motsatta era omedvetna begrepp, inställningar och idéer kan vara era medvetna sådana. När ni får en lite mer övergripande förståelse vad gäller dessa igenkännanden, kommer ni att upptäcka att det i sin slutliga analys alltid är en fråga om kärlek. Er önskan om kärlek och avsaknaden av den, är resultatet av det inre barnets upplevelse. Att inse detta kommer att klargöra på vilket sätt ni kommer till korta med att älska varhelst era konflikter och missuppfattningar finns.

Som ni alla vet, åtminstone teoretiskt och intellektuellt, är kärleken den största kraften i universum. Varje andlig lära eller filosofi, varje religion, även modern psykologi, förkunnar den sanningen. Kärleken är den enda kraften som räknas. Med den är du mäktig, du är stark, du är trygg. Utan den är du fattig, du är separerad, du är isolerad och rädd. Denna vetenskap kan dock inte riktigt hjälpa dig förrän du upptäcker djupt inom dig var du inte kan älska, inte vill älska och du inte vet varför du gör motstånd mot att älska. Utan denna särskilda vetenskap, förblir den stora eviga sanningen om kärleken ett upphöjt ideal som du omöjligen kan tillämpa på din person eller ditt liv just nu.

De av mina vänner som verkligen arbetar på denna väg, som går framåt i sitt inre sökande, har efter mycket grävande och utforskande stött på en rädsla för att älska. De av er som verkligen arbetar konstruktivt har till slut blivit fullt medvetna om att den här rädslan finns. Detta är sannerligen goda framsteg, för utan den medvetenheten kan de fortsatta nödvändiga stegen inte tas. Jag säger återigen att det inte räcker att vara teoretiskt medveten om sin rädsla. Du behöver faktiskt uppleva rädslan. De flesta människor som inte önskar känna sig själva är inte ens medvetna om att den här rädslan existerar inom dem.

Även ni som till slut har blivit medvetna om konflikten förstår dock inte helt varför ni är så rädda för att älska. Ja, ni hittar förvisso vissa svar, men de flesta av dessa svar utgör antingen teoretiska och logiska härledningar eller så består de bara av diffust upplevda känslor. Detta räcker inte. Jag skulle därför vilja diskutera vissa aspekter av detta ämne. Det kommer på intet sätt att vara allt

som finns att säga om ämnet. Vi ska återvända till detta mycket grundläggande problem i framtiden och belysa det från andra vinklar.

Vi vet nu att de som inte kan älska är omogna. Omognad ger upphov till överklighet. En överklighet, som är osann, måste nödtvunget ge upphov till olycka och konflikter, mörker och blindhet. Mognad utgör således egentligen förmågan att älska. Vi diskuterade också att barnet i er kräver en obegränsad mängd kärlek. Barnet är lika oresonligt, lika tomt på förståelse, lika krävande och ensidigt som alla omogna individer är. Dess omöjliga begär är: att vara älskat av alla, att vara helt älskat, att omedelbart få varje önskan tillfredsställd och att vara älskat trots sin oresonlighet och själviskhet. Detta är anledningen till att du är rädd för att älska.

Eftersom barnet i dig begär att andra helt överlämnar sig själva och är säker på att detta betyder kärlek, hur kan det göra annat än att motstå att totalt överlämnas sig självt? Barnet i dig får dig att vilja härska över dem som antas älska dig och som därmed knappast blir bättre än undergivna slavar.

Det finns också stunder och aspekter av dig i vilka du själv blir en undergiven slav. Detta ska inte tas bokstavigt; det avser vissa känslomässiga reaktioner. Detta händer om kärlek, acceptans och medhåll från en viss person blir en nödvändighet för dig, samtidigt som du är medveten om att detta behov kanske inte tillfredsställs. I rädslan för att bli avvisad och besegrad, tycks en sådan undergivenhet vara det enda sättet att uppnå det du önskar. Eftersom vissa yttre aspekter av ett sådant undergivet beteende ytligt sett tycks likna äkta kärlek, är det lätt, särskilt när du befinner dig i ett sådant dystert tillstånd, att lura dig själv att tro att när du underkastar dig, är när du verkligen älskar.

Du skapar med andra ord omedvetet ofta ditt eget inre begrepp om vad kärlek är, som åtminstone i dess yttre skepnad har paralleller till de allmänna begrepp om kärlek som lärs ut i vissa religioner och filosofier. Det verkar för dig som att när du underkastar dig, är du osjälvisk och erbjuder en uppoffring. Det verkar för dig som att den andra personen är centrum i din värld. Även om detta är sant i viss utsträckning, är det inte sant i sin kärna. I verkligheten är det du som är centrum. Ditt intresse ligger i att övertyga den andra att älska dig i överensstämmelse med ditt barnsliga begrepp. Du kräver att han eller hon ska dyrka dig, följa alla dina infall och ge upp hela sitt självbestämmande och låta sig styras av barnet i dig som gråter inombords när dess önskan ignoreras.

Är det så konstigt att du med detta omedvetna krav i ditt psyke är rädd för att älska? Eftersom ditt begrepp – och när det är omedvetet har det desto större makt – är att kärlek innebär slavisk

underkastelse, vill du inte älska. Du vill inte följa en annan persons vilja. Du vill inte ge upp din autonomi och underkasta dig en annan persons styrning.

Endast när du känner igen din egen omedvetna barnsliga förvrängning vad gäller kärlek, kommer du därmed att kunna förnimma eller känna igen den andra personens barnsliga krav. Du kommer då att vara opåverkad av det och varken känna dig nödgad att ge efter eller känna dig skyldig om du inte gör det. Du kommer att se klart att i ett sådant fall kan en annan slags kärlek ges som är mycket mer obunden i sin karaktär.

När du upptäcker och upplever förekomsten av det inre barnets orättvisa krav, kan du också resonera med det. Du kommer att inse att den här missuppfattningen om kärlek inte har något som helst att göra med verklig kärlek. När du väl förstår det, kommer du inte längre att vara rädd för att älska. När du inser att kärlek inte innebär att ge upp värdighet, självstyre och frihet, kommer du inte att vara rädd för den. Om du inte ställer barnsliga krav och därför, gradvis och lite i taget, kan älska på ett moget sätt, kommer du att förvänta dig samma sak i gengäld. Detta sätt att älska för inte med sig någon fara. I det förblir du fri. Du blir inte förslavad. Det är så enkelt och så logiskt. När du ger upp din barnsliga idé om hur andra ska älska dig, kommer du inte att vara rädd för att älska andra.

I växandets och mognadens gradvisa process kommer du inte omedelbart att uppleva den stora, omfattande kärlek som din själ strävar efter. En av konflikterna i din själ är att du trängtar efter en sådan kärlek och samtidigt gömmer dig för den i rädsla. Barnet i dig känner bara till ytterligheter. Antingen är det den stora höjden, det slutliga målet, eller så är det ingenting. Ju mer den strävande själen omintetgörs i sina sunda instinkter, desto högre kommer den att ropa efter att bli hörd. Detta yttrar sig i en diffus känsla av missnöje, att sakna något, du vet inte vad. En del av ditt psyke saboterar den andra partens rättmätiga krav. Eftersom du är oförmögen att uppnå det slutliga målet, drar du dig tillbaka helt och hållet. Detta beror inte enbart på antingen/eller-inställningen i den omogna delen av dig, utan också på en tendens till att dramatisera. Om det stora dramat inte kan bli verklighet, drar du dig helt tillbaka.

Med en växande mognad kommer du att inse att kärlekens slutliga uppfyllelse endast kan nås genom att börja på dess nedre trappsteg. Kanske är ett av de första stegen att förvärva förmågan att låta andra människor känna som de vill för dig. Om du genuint kan ge den här inre "tillåtelsen", lär du dig att ge upp ditt krav utan att känna dig fientlig; du kommer att nå en punkt där du verkligen kan tycka om och respektera andra, även om de inte helt underkastar sig din vilja. Detta låter inte som särskilt mycket. Faktum är att många av er tror att ni har praktiserat det hela tiden. Men har ni det, verkligen och i sanning? När saker går fel, undersök dina känslor. När du analyserar dessa känslor och upptäcker att barnet i dig är starkt verksamt, har du verktygen att

arbeta med just denna aspekt. Du kommer att känna en helt ny känslomässig reaktion inom dig allteftersom du lär dig att ge upp den subtila tvingande strömmen. Du kommer att känna det som om en tung börda avlägsnades från din själ.

Nästa steg är att släppa taget om en viss fientlighet när du väl har blivit medveten om den i detta arbete. När du gör det, kommer du att upptäcka att du på ett nytt sätt tycker om och respekterar dem vars ”ovillkorliga överlämnande” du omedvetet önskade och som du utan tvivel inte tyckte om eller respekterade när överlämnandet inte visade sig. Ett åtsittande band kommer att ha löst upp sig; du låter du den andra vara fri, där du tycker om och respekterar honom eller henne som en människa utan att behöva äga hans eller hennes kärlek och beundran.

Detta är ett avgörande steg, mina vänner, och i verkligheten är det mer dramatiskt än någonting som kan ses utifrån. Det kommer att lyfta er uppåt på trappan mot de höjder som en dag kan vara era, men aldrig någonsin genom att hoppa över detta till synes triviala och odramatiska steg. På detta sätt kommer ni att upptäcka att det är möjligt att verkligen tillämpa de stora idéerna om den universella sanningen vad gäller kärlek i er praktiska vardag, precis här och nu. Så här mycket är möjligt för er nu. Det slutliga målet är inte möjligt för er nu. Du är ännu inte förmögen att helt glömma dig själv, att aldrig tänka på dig själv, att inte ha ett visst mått av själviskhet och fåfänga. Att sträcka sig efter det stora målet med alla dessa känslor närvarande är inte bara orealistiskt, utan ogörligt och därför nedslående. Att lära från dina känslor genom en ingående och flitig analys och att gradvis låta dem mogna – detta mål är uppnåeligt. Innan du verkligen kan älska andra, behöver du lära dig att tycka om och respektera dem även om du inte får det du önskar. För att göra det, behöver du först hitta djupt inom dig var du egentligen inte alls har gjort detta.

Den idealiska kärleken framstår ofta, som redan har förklarats, som bedrägligt lik den felaktiga, svaga underkastelsen som utger sig för att vara kärlek. Det är denna bluff som skrämmer dig – aldrig den verkliga kärleken. Men det är omöjligt att känna verklig kärlek bara genom att höra om den. Du behöver i ditt inre uppleva var och hur du avviker från den genom dina outtalade förväntningar och krav. Om du är riktigt ärlig mot dig själv, kommer du oundvikligen att hitta dessa känslor. Detta gäller för alla, utan undantag.

Så länge barnet i dig framhärdar i sin starka, egensinniga ström som subtilt, känslomässigt och omedvetet tvingar andra att underkasta sig, konstruerar du överkliga situationer genom ett önsketänkande. Du tillåter dig därmed inte att se att detta kanske inte ens är vad barnet som har byggt den här orealistiska formen önskar. Den orealistiska formen utgör en ständig risk och på ett ansträngt sätt blundar du för det. Om du inte ser det som verkligen är, på grund av att du inte vill se det som verkligen är, hur kan du då förlita dig på ditt omdöme och din intuition?

Ditt psyke vet mer än väl att sättet som du uppfattar den andra på som en person i relation till dig, eller situationen som helhet, inte är tillförlitligt. Du ser inte för att du inte vill se. Du litar därför inte på ditt omdöme, inte heller litar du på att den andra personen kommer att leva upp till dina förväntningar. Du känner därför diffust att du inte litar på den andra personen. Detta är ytterligare en faktor som får dig att avstå från att älska helt. För hur kan du älska så odelat som du tycker att du borde om du inte litar på den andra personen? För att lita på någon, behöver du tillåta dig att se om den här personen och situationen påkallar ett sådant svar. Kanske skulle det vara mer lämpligt att ge en enkel respekt och tillgivenhet.

Genom att ge upp lite av vad du vill ha – oftast omedvetet – är du villig att se det som är. Med en sådan inställning kan du uppfatta situationens verklighet. Du kan därefter urskilja på ett intelligent sätt och du kommer att respektera dig själv, inte bara för förmågan att frivilligt och utan fientlighet ge upp något som du vill ha, utan också för att du då kommer att kunna lita på din intuition. Genom att vara villig att se det som verkligen är, kan du hantera situationen. Du litar därför på dig själv, ditt omdöme och andra människor. När du inte överskattar dem på grund av din tvingande ström, kommer du att kunna se, observera, förnimma och känna vad som är sant, och inte bara tro det du vill ska vara sant.

Allteftersom du lär dig att lita på dig själv och andra, kommer detta att älska inte längre att utgöra en fara för dig. Men så länge du avsiktligt förblir blind, för att barnet i dig tror att genom att vilja något så får man det att bli så, har du all anledning att misstro ditt omdöme, ditt val och den andra personen. Du drar dig därför ännu mer undan från att älska, även om det inte tycks finnas någon fara för dig att vara älskad.

Att släppa den egensinniga, tvingande strömmen får till följd att du blir objektiv i din utvärdering av andra och du lär dig att ge upp din vilja på ett behagfullt sätt. Du lär dig på så sätt mänsklig tillgivenhet och respekt för den som omintetgör din vilja. Du avstår från att konstruera överkliga situationer som förhindrar din syn av det som verkligen är. I detta ignorerar du inte bara verkligheten, utan du avvisar den. Genom att acceptera verkligheten och se det som är, kommer din intuition att växa sig mer tillförlitlig och din tillit till dig själv kommer därmed att öka.

Det pratas mycket om att ”acceptera verkligheten” i er tid och i er värld. Vi har diskuterat detta många gånger. Ni vet alla att det jordiska livet inte är fullkomligt och detta faktum måste accepteras om man vill hantera livet och göra det bästa av det. Fram till nu har detta varit en allmän idé. Hädanefter har ni den faktiska möjligheten att tillämpa den på en viss aspekt av ert inre liv. Det kan vara så att vissa människor inte känner för dig så som du skulle önska – och jag avser då inte bara kärleksrelationen mellan en man och en kvinna – men denna synbarliga

ofullkomlighet är din verklighet och behöver accepteras. När du gör det, sätts en hel godartad kedjereaktion igång och ersätter den onda cirkeln som tidigare fanns.

Intuitionen är den högsta sinnesförmågan en människa kan uppnå. Den kan dock inte nå sin fulla potential hos dig så länge barnet i dig är oupptäckt och förblir starkt. Så länge du är en människa kan den förmåga som ni kallar intuition naturligtvis aldrig vara hundra procent fullkomlig. Men i den stund som du kan säga ”Jag vet inte säkert, jag kan ha fel”, gör denna villighet att lära av möjliga misstag din okunnighet harmlös på grund av att du är medveten om den. I den medvetna, koncisa tanken ”Jag vet inte” ligger möjligheten att se, lära sig och till slut veta. Intuitionen kommer aldrig att vara en mur som du kan luta dig mot med blind säkerhet och tillit. Det är därför som den är så värdefull. Begrunda detta, mina vänner. Detta är något att meditera över.

När ni medvetet rådfrågar er intuition, fri från den tvingande strömmen och fri från önsketänkande, kommer ni att förnimma vissa möjligheter liksom vissa begränsningar; resten kan vara ett frågetecken. Den här inställningen främjar en öppenhet, en villighet till ytterligare observation och varseblivning inom er som är mycket fruktbar. Den är också ett tecken på mognad, eftersom det bara är det omogna som måste ha hela svaret omedelbart; det är barnet i er som inte kan stå ut med att någonting lämnas öppet, obesvarat och i tvivel.

Förmågan att älska hindras på grund av, för det första, din oförmåga att skilja mellan sann kärlek och svag undergivenhet, för detta är vad du begär från dem som ska älska dig, och för det andra, bristen på tillit till andra för att du saknar modet att se den andra personen och situationen som han, hon eller den är. Båda dessa faktorer avhåller intuitionen från att fungera, åtminstone i de kärleksrelaterade områdena i ditt liv. Modet att se det som är, snarare än det du vill ha, kommer att höja din intuition, din urskillning, din medvetenhet och därmed din självaktning. Det kommer att undanröja osäkerheter så att när den rätta situationen infinner sig, behöver du inte vara rädd för att älska.

Modet att acceptera det som kan vara obekvämt innebär att acceptera verkligheten, att förlora din rädsla för att älska och att odla din intuition som en växande kraft. Det innebär självaktning, att lita på andra med urskillning och därmed en mer tillförlitlig uppfattningsförmåga.

Ni ser alltså, mina vänner, hur allt detta hänger samman. Omognad är att inte acceptera verkligheten på grund av att verkligheten inte alltid är fullkomlig eller behaglig. Omognad överdriver ofullkomligheten så mycket att du blundar för den och bjuder därmed in fler konflikter. Omognad gör att både intuitionen och kreativiteten blir lamslagna, för att vara kreativ utan intuition är otänkbart. Endast när ni växer och lär er att möta och acceptera det som finns i er vardag och i era känslor, kommer ni att förlora er rädsla för att älska. Den här meningen ensam,

tagen ur sitt sammanhang, skulle inte säga särskilt mycket. Men om ni beaktar den i ljuset av länkarna som uppdragas i detta föredrag, kommer innebörden att bli mycket tydlig.

När ni tänker på att älska, kan ni bara tänka på en slags kärlek, den högsta och mest fullkomliga. Ni bortser från det faktum att det finns många stadier och många slag, många grader och många variationer. I er okunnighet drar ni er bort från den slags kärlek som ni skulle kunna vara förmögna att ge just nu och när en sådan kärlek ges till er, avvisar ni den.

Allteftersom ni fortskrider på denna sträcka på vår väg, kommer ni att börja fungera annorlunda som människor, i alla avseenden. Din livsupplevelse blir mycket fylligare. Du kommer att vara så levande i varje ögonblick! Du kommer att vara medveten om dig själv och andra på ett sätt som du aldrig visste att du kunde vara. Krafter kommer att utvecklas inom er som ni inte kan föreställa er: kreativa krafter, nya förmågor, en framväxande intuition som ger er ett fäste och en trygghet som ni inte ens kan inse nu efter alla framsteg.

Jag säger återigen att dessa ord inte riktas till er hjärna, utan till de aspekter av er personlighet som ni har upptäckt på grund av ert arbete hittills eller som ni håller på att bli medvetna om. Tillämpa dessa ord på vederbörande känslor! Vi kommer att behandla detta från andra infallsvinklar i framtiden, när behovet uppstår.

FRÅGA: För mig verkar det som att med den nya fasen, har en ny kategori av ämnen påbörjats den här säsongen. Fram till slutet av förra säsongen, pratade vi fortfarande mycket om bilder och olika aspekter som var kopplade till dem. Nu verkar vi komma in i en ny fas som jag inte riktigt kan sätta fingret på.

SVAR: Det är givetvis en ny fas. Jag sa till och med det innan er sommarledighet. Jag sa att vi ska hantera faktorer som förhindrar era kreativa förmågor på ett mer direkt sätt än tidigare. Allting som förhindrar kreativa förmågor beror självfallet på negativa aspekter och avvikelser, bilder och missuppfattningar. Vi behöver fortfarande ta itu med dessa saker, men tillvägagångssättet är annorlunda i den här fasen, som du mycket riktigt uppfattar och som jag antydde för en tid sedan. Medan vi i den föregående fasen mest koncentrerade oss på hinder som förmörkade eller förhindrade ett hälsosamt fungerande liv, kan vi i den nuvarande fasen lägga ihop bitarna för att få ett mer övergripande perspektiv vad gäller kärlek, mognad, kreativitet. Detta innebär inte att vi inte kommer att gå in på detaljer igen, men om och när vi gör det, kommer det att vara på ett annat sätt.

FRÅGA: Jag skulle vilja diskutera något i samband med det förra föredraget. I den andra delen, om koncentrationsövningarna, upprepar du uttrycket ”instruera det undermedvetna”. Jag undrar

om inte den här idén om att instruera det undermedvetna på något sätt är en paradox och kanske leder till att man tvingar det undermedvetna i stället för att låta oss inse vad som finns i det. Jag är säker på att det inte är en paradox, men på vilket sätt är det inte det?

SVAR: Frågan är bra och konstruktiv eftersom det är så lätt att gå från den ena felaktiga ytterligheten till den andra. Det bästa sättet att ta sig an detta är att inte använda sådana ”instruktioner” som ett tvång, utan som ett uttryck för din inre vilja. Medan du kanske mycket väl inser att vissa av dina känslor inte kan fungera på det riktiga sättet än, kan du uttrycka önskan om att de ska lära sig. Den här önskan bör uttalas utan press eller brådska, snarare med en lugn kvalitet, i full insikt om att känslor inte förändras snabbt.

En viktig del av sådana instruktioner bör vara att du vill bli medveten om var, hur och varför dina känslor fortfarande avviker från sanningen. Du behöver också en växande medvetenhet om var du fortfarande är förvirrad och vilka dina inre, obesvarade frågor är. Sist men inte minst behöver det finnas ett släppa taget om allt motstånd mot att fullt och ärligt se och möta dig själv, utan några förbehåll. Du lägger på så sätt inte riktiga reaktioner ovanpå känslor som fortfarande avviker och du undviker därigenom självbedrägeriets och suggestionens fallgropar.

Bönen, korrekt förstådd och använd, fungerar på ett mycket liknande sätt. När du ber, bör du be om hjälp för att kunna se och möta dig själv, eller om styrka och förståelse för dina nuvarande problem på din väg. Du bör be om att tillämpa de små, synbarligen obetydliga dagliga disharmonierna på ditt arbete på denna väg, för att få djupare insikt i dig själv. Du kan på liknande sätt rikta dessa önskningar till ditt eget undermedvetna och därigenom stärka den sunda aspekten av ditt psyke och försvaga aspekterna som är osunda, barnsliga och motsträviga. Gud lever trots allt djupt inom dig.

Jag antar att när ni ber, riktar ni inte en sådan bön upp till himlen utan djupt in i er själva. Det är alltså egentligen inte en så enormt stor skillnad mellan en bön och en sådan ”instruktion”; det är bara ett något annorlunda tillvägagångssätt. Medan bönen riktas mot den delen av dig som är djupt dold för ditt medvetande – det skulle också kunna benämnas som övermedvetandet eller den gudomliga gnistan inom dig – riktas instruktionerna som jag nämnde till en del som är mer tillgänglig för dig.

Sådana instruktioner bör framför allt handla om önskan om att se och möta dig själv, att förstå och att införliva det som finns i dig och se var dina känslor fortfarande avviker på grund av en bristande förståelse. Din önskan om att förstå bör formas med ett stilla, lugnt sinne och inte med spänd brådska. Man bör ha i åtanke och på förhand acceptera att förändring och växande är en långsam process.

FRÅGA: När det gäller det förra föredraget, och om man relaterar det till föredraget om "Illusionens avgrund", säger du: "Det är du som styr ditt liv och ditt öde. Ingen annan än du själv skapar din egen lycka och olycka". I föredraget "Illusionens avgrund" säger du återigen att "den här grundläggande andliga sanningen har fördunklats, och av goda skäl". Du fortsätter med att säga att "mänskligheten behöver nå en viss grundläggande andlig förståelse innan den kan använda den här kunskapen på rätt sätt, för missförstådd, skulle en sådan kunskap verkligen kunna vara mycket skadlig". Skulle du kunna förtydliga detta uttalande för oss? Jag tror att det skulle kunna vara till hjälp för oss nu, mot bakgrund av det förra föredraget. Det tycks mig som att det representerar ett stort steg framåt för individen och för mänskligheten och det skulle påbörja en helt ny cykel av andlig utveckling för individen i samhället, eftersom vetenskap och filosofi skulle kunna finna sin enhet under den andliga lagen – och för detta ändamål, en positiv förnimmelse av att vi befinner oss i Gud.

SVAR: En av dina frågor tycks handla om vilken skada en sådan kunskap och de åtföljande missuppfattningarna skulle kunna ha för en mänsklighet som inte är andligt redo. Låt oss gå in på detta först. Den som bortser från det undermedvetna sinnets existens och makt, kommer att ta en sådan kunskap på en ytlig nivå. Detta kan vara farligt på två sätt: För det första kan den som tror att man skapar sitt eget öde komma att, på grund av vissa omständigheter och betingelser vars verkliga ursprung personen bortser från, besitta vissa krafter. En sådan person skulle sannolikt missbruka dessa krafter på grundval av antagandet att man skapar sitt eget liv och öde. För det andra skulle människor som inte har uppnått en sådan makt känna sig extremt frustrerade och deras otillräcklighetskänsla skulle växa snarare än att minska. Endast genom att undersöka innebörden av känslor som de hittills har varit omedvetna om, skulle de tillägna sig en förståelse för den inre världen, dess lagar, dess verklighet och samspelet mellan orsak och verkan i mänskliga relationer emedan detta sker i känslornas inre värld.

För att förstå sanningen i premissen att människan skapar sitt eget öde, är det därför nödvändigt att söka i sitt inre, att utforska det undermedvetna sinnet. Utan det kan mänskligheten inte växa tillräckligt för att använda sig av den kosmiska, andliga och universella sanningen. När en sådan sanning bara är till hälften förstådd och smält, kan den vara farlig och orsaka skada för individen såväl som för mänskligheten som helhet.

Den växande trenden i vår tid att acceptera och utforska det undermedvetna är ett tecken på den stadigt ökande allmänna utvecklingen, trots de fallgropar, missförstånd och halvsanningar som medföljer ett sådant utforskande. Detta är en del av växtvärken som varje levande organism går igenom. Allteftersom detta allmänna växande och uppvaknande fortsätter, kommer mänskligheten mer och mer att uppfatta det inre universumets verklighet och därmed även förstå det större

universumet med alla dess andliga lagar. Endast genom att uppfatta det inre universumet, med alla dess oändliga möjligheter, med dess logiska, rättvisa lagar som är verksamma inom människan och mellan människan och hennes medvarelser, kan en människa verkligen förnimma Gud och hans skapelse. Därigenom uppnås enhet, långsamt, mödosamt, steg för steg. Detta kommer att vara den gemensamma nämnaren som kommer att förena alla vetenskaper, alla religioner samt alla andra grenar av mänsklig kunskap, som vid nuvarande tidpunkt ännu fungerar på ett separat sätt.

FRÅGA: Jag har tänkt på dessa saker och skulle också vilja veta huruvida mänsklighetens ihärdiga ansträngning fram till nu har varit i syfte att berättiga sin existens och om mänsklighetens kreativitet användes för det syftet. Denna kreativitet följer, i linje med ditt svar, den andliga tolkningen av din kommentar om att avlägsna bindningarna som förhindrar kreativiteten, så att själen kan uttrycka sig fritt i överensstämmelse med de andliga lagarna. Om vi är den högsta verkligheten, ett med Gud i sinnet, då kommer vi verkligen att ha eget ansvar. Det verkar för mig, när jag funderar på "Illusionens avgrund" och det du har sagt om kärlek och kreativitet, som att vårt eget ansvar ligger i att man accepterar att den kärlek och kreativitet som har sin källa i Gud, uttrycks på nytt. I detta avseende, att uppnå detta att bli herre över sig själv... det finns en förvirring här, jag kan inte uttrycka det...

SVAR: Kan du försöka klargöra var förvirringen finns? Det skulle vara till hjälp för dig att klargöra var förvirringen ligger. Jag kan dessutom inte svara på din fråga om jag inte vet vad den är.

FRÅGA: Den handlar om eget ansvar och om vissa filosofiska fixeringar som vi tycks ha, som innefattar både en rädsla för förlust och rädsla för det okända. I grunden knyter detta återigen an till kärlek och tillit som du nämnde i kväll.

SVAR: Det du sa här vad gäller rädslan för det okända, är det ett mycket viktigt element hos de flesta människor, i viss utsträckning hos alla människor. Men det okända blir känt allteftersom ni faktiskt upplever alla de saker som jag har berättat för er i dessa föredrag. Detta innebär givetvis att man anstränger sig med största allvar i sitt eget inre utforskande. Det räcker inte att höra dessa ord. Det kommer aldrig att ha någon substantiell verkan, förutom kanske att tjäna som en stimulans att börja, såvida du inte upplever alla de känslor vi nämner här som lever i din själ. När du gör det, då blir det okända känt. Och där det förblir okänt, kommer det att förlora sin makt att skrämma dig, för nu erkänner du för dig själv: "Jag vet inte." Det är en enorm skillnad.

När detta inses, kommer självstyret att upphöra att vara ett "måste" och kommer att vara ett privilegium och en frihet, medan barnet i dig avvisar det som en okänd fara.

Rädslan för det okända får människor att förvränga sanna begrepp till fixerade motsatser och minskar därmed deras sanning. Det var mycket betydelsefullt att du uttryckte det i dessa ord. Sanningen är rörlig och följsam; den kan utifrån själva sin natur inte fixeras. Ingenting som är sant kan vara fast, statiskt eller fixerat. Det är alltid rörligt och följsamt. Just denna rörlighet och följsamhet tycks vara ett hot för människor. De vill ha den fasta skenbara tryggheten i en stenvägg som de kan luta sig mot. Det var den tendensen som gjorde att religionen förvrängdes till dogmer.

Fastheten tillfredsställer den mycket irrationella, ogrundade rädslan i människans själ. Människor tror att det som är fast är säkert och det som är rörligt är osäkert. Eftersom sanningen är levande som allting annat som lever, måste den vara rörlig. Människor är därför rädda för sanningen och ljuset och livet. Tron att denna rörlighet är osäker är en av illusionens stora avgrunder.

Allteftersom du fortsätter i detta arbete, kommer du först att upptäcka att just denna rädsla finns även i dig och att även du håller fast vid den fasta regelns förmodade trygghet. Du tycks känna det som om du kunde luta dig mot en vägg. Den tycks vara ett starkt stöd samtidigt som, vilket du lite senare kommer att varsebli, den inte är det. Där ligger förvirringen kring det egna ansvaret. När man lutar sig mot den fasta regeln, lägger man över ansvaret på regeln. När du inser att det inte finns något sådant som en fast regel, blir du rädd, för du behöver avgöra varje gång på nytt vad ditt uppträdande och din inställning ska vara. Med en rörlig sanning skiftar ansvaret automatiskt över till dig själv.

När du inte längre är rädd för det egna ansvaret, på grund av att du har förlorat ditt självförakt och din misstro på dig själv, kommer du inte längre att vara rädd för det rörliga och följsamma universumet. Du behöver inte hålla dig kvar vid en fast lag. Du kommer att se den rörliga och följsamma lagen vara verksam och den kommer inte att utgöra en fara för dig. Den fasta eller fixerade regeln eller lagen är för barnet som inte kan eller inte vågar anta eget ansvar.

Rädslan för det okända kommer egentligen från en osäkerhet: ”Kommer jag att kunna hantera det? Kommer mitt omdöme att räcka till? Kommer mina reaktioner att vara riktiga? Kommer jag göra ett misstag? Vågar jag göra ett misstag?” Den djupaste rädslan för det okända är med andra ord att inte känna sig själv. När du förlorar den rädslan, kommer du inte att vara rädd för det egna ansvaret och du kommer inte att vara rädd för sanningen i universums rörliga och följsamma lagar. Inte heller kommer du att vara rädd för livet, som hela tiden är rörligt. Denna rörlighet är i sin slutliga analys oföränderlig i sin självaste natur, och ändå aldrig statisk.

FRÅGA: Ordet ”rädsla” har kommit upp ett antal gånger i kväll. Och du använde orden ”irrationell och ogrundad rädsla”. Detta leder mig till att tro att det måste finnas en rationell och

en grundad rädsla. Vi lär oss här, till exempel, att rädsla har en negativ betydelsenysans och står för en destruktiv känsla. Och sedan läser vi i Bibeln att "Att frukta Herren är vishetens begynnelse". Och även i Zohar (Praktens bok) finns det en jämförelse mellan "kärlek till och fruktan för Gud och fågelns vingar". Jag undrar om du skulle kunna säga något om dessa två slags rädslor?

SVAR: Detta är två olika frågor. Svaret på den första, om den rationella kontra den irrationella rädslan, är detta: Om du befinner dig i någon form av fara, är din reaktion på rädslan sund. Den är som en signal som gör det möjligt för dig att göra något åt det, att rädda dig från fara. Den är med andra ord konstruktiv snarare än destruktiv. Utan den farosignalen skulle du förgöras. Detta skiljer sig definitivt från de psykologiska, osunda, destruktiva rädslorna som vi i allmänhet diskuterar i vårt arbete.

När det gäller rädslan för Gud, har den absolut inte något att göra med den sunda, skyddande rädslan som vi just diskuterade. Alla hänvisningar till fruktan för Gud i Bibeln beror på översättningar på en felaktig och ytlig nivå. Men de djupare anledningarna, varför sådana felaktiga översättningar kunde förekomma i samband med detta, har i hög grad med gudsbilden att göra, liksom med rädslan för det okända. Människor behöver å ena sidan den starka auktoriteten som upprätthåller den fasta regeln, eftersom de då inte behöver vara ansvariga för sig själva. Det uppstår å andra sidan en osund rädsla, som alltid sker när mognad och eget ansvar inte uppnås. Oavsett om du är rädd för en straffande Gud, livet, andra människor eller dig själv, är det samma sak.

I det yttre finns det helt enkelt ett missförstånd vad gäller vissa uttryck i Bibeln; ordet "frukta" betyder i själva verket något helt annat, kanske bäst beskrivet av orden "ära" eller "högakta". Aktingen som ges till den högsta intelligensen, visdomen och kärleken är bortom ord. I närvaron av en sådan obegränsad storhet måste alla varelser vara i vördnad – men aldrig i rädsla! När man möter ett sådant under, kan man inte undgå att vara i vördnad. Det överträffar all förståelse. Det är den tanken som förmedlas i ordet som felaktigt översattes som "fruktan". Men det är inte menat så. Blev det klart?

FRÅGA: Det blev klart. Jag skulle vilja lägga till en tanke som relaterar till detta och som stöder det du har sagt. I den kabbalistiska läran, vad gäller ordet som ges till oss som "fruktan", är det hebreiska ordet Y(I)R(A)H. Detta ord är knutet till den nionde av de tio Sefirot (emanationer) som indikeras som "Grundande". Detta är vändpunkten där involutionen slutar och evolutionen börjar. Här är början på den uppåtgående vändningen mot Gud. Medvetenheten om Gud utgör början på visdom.

SVAR: Ja, det är helt sant. Finns det någon mer fråga?

FRÅGA: Ja. Vad är det för psykisk lag som är verksam mellan det medvetna och det omedvetna sinnet? Finns det en strikt skiljelinje och vad är lagen som reglerar vad som stannar kvar nere och vad som kommer upp?

SVAR: Det finns ingen strikt skiljelinje mellan det medvetna och det omedvetna sinnet. Ni kanske har märkt i det här arbetet att ni ofta förväntar er att upptäcka igenkännanden som var helt okända för er, men på något sätt vet ni att det ni nu upptäcker som ett nytt igenkännande, med en ny förståelse för dess betydelse, egentligen inte är nytt. Ni tittade bara bort, men det fanns alltid där. Det fanns någonstans i ett område mellan det medvetna och omedvetna sinnet. Det finns ingen strikt skiljelinje mellan det medvetna och det omedvetna sinnet; det är snarare en avtagande övergång, så att säga.

Föreställ er hela personligheten, hela psyket eller sinnet, både det medvetna och det omedvetna, som en rundad form. Ju mer utvecklad en person blir, desto mer är den här formen fri från dis och dimma. Ju mindre utvecklad en person är, desto större är den delen som är bunden till dimman. Den delen som fungerar på ett medvetet sätt utgör ett mindre område. Andliga filosofier och läror använder uttrycket ”medvetandehöjning”. Det innebär precis det. Om du visualiserar en sådan form, kan du föreställa dig att när medvetandet höjs, kommer formen ut ur det omedvetnas dimma. Gradvis träder diset tillbaka och du blir alltmer medveten om dig själv.

Eftersom universum finns inom dig och eftersom du utgör ett universum för dig själv, kan det universella medvetandet endast uppnås genom just denna process av att finna sig själv, genom vilken du lättar dimman. Du kan inte erhålla detta medvetande genom att koncentrera dig på saker som du enbart lär dig med din hjärna. Detta kan vara värdefullt som ett redskap i arbetet med att finna sig själv, som utgör processen att få dimman att träda tillbaka, så att den delen som var omedveten blir medveten.

FRÅGA: Är tålmod ett hinder för ambition?

SVAR: Tålmod, om det verkligen är just det och inte en förvrängning, som exempelvis tröghet, kan inte vara ett hinder för något. Det händer givetvis ofta att människor gör en dygd av en brist. De som är tröga kan bedra sig själva och tro att de är tålmodiga. De som är otåliga kan bedra sig själva och tro att de är aktiva och energiska. Det handlar alltså alltid om att finna den sanna tendensen eller känslan. Ingen tillgång kan någonsin vara skadlig.

En otålighet kommer dock att hindra att ambitionen uppfylls, eftersom otålighet är en form av omognad. Det är barnet i dig som vill ha allting, inte enbart i överensstämmelse med sin egen

vilja, utan också just nu. Barnet kan inte vänta. Som jag förklarade förra gången så lever barnet bara i nuet, men på fel sätt. Det känner inte till morgondagens verklighet och tror därför att det som inte åstadkoms nu inte räknas och inte är verkligt. Den mogna individen kan vänta. Han eller hon inser att om det önskade målet inte uppnås just nu, måste det finnas orsaker till fördröjningen. Vissa av dessa orsaker kan finnas i jaget och väntetiden kan på så sätt användas på ett konstruktivt sätt för att hitta och avlägsna dessa orsaker.

Tiden som man behöver spendera på att vänta kommer att användas för att erhålla den nödvändiga men ännu saknade insikten, förmågan eller förståelsen. Så tålmod, om det är rent konstruktivt – inte tröghet, inaktivitet eller lättja – kan bara vara en fördel. Det sanna tålmodet vet alltid hur man urskiljer. Vid ett visst tillfälle kommer bara ett väntande att indikeras, vid ett annat tillfälle kommer handling att vara det rätta. Men tålmodet råder även under tiden för den mest koncentrerade aktiviteten, eftersom det egentligen är ett inre tillstånd och har ingenting att göra med den yttre manifestationen. Personen som är utåtriktad kan vara tålmodig inombords. Den som utåt sett är helt inaktiv, kan befinna sig i ett otåligt tillstånd. Blev det klargjort?

FRÅGA: Ja, tack. Jag skulle vilja höra en definition av tålmod.

SVAR: Många definitioner är möjliga. Men inom ramen för vårt samtal nu, skulle jag vilja uttrycka det så här: Tålmod vet att man inte alltid kan få precis vad man önskar när man vill ha det. Tålmod hindras inte av själens tryck och spändhet och oro. Om du analyserar det, kommer du, genom att uppleva dina känslor, att upptäcka att otålighet, närhelst den känns, åtföljs av sådana känslor som spändhet, oro, inre tryck – som alla bottnar i en känsla av otillräcklighet och är nära kopplade till känslan av ”Jag kommer inte att kunna åstadkomma detta”, vad ”detta” nu är. Detta är otålighet. Tålmod kan bara finnas i en uttalat mogen person som känner till sina begränsningar, men som också känner till sina möjligheter och som litar på jaget. Det mogna tillståndet som är ert mål kommer att medföra tålmod, bland många andra tillgångar.

FRÅGA: Jag skulle vilja gå tillbaka till frågan som ställdes om rädsla och den felaktiga hanteringen av instinkten i det avseendet. Instinkten är naturlig för oss hos den normalt fungerande människan. Skulle du kunna kommentera den felaktiga hanteringen av instinkten i detta avseende?

SVAR: Det hänger ihop med frågan om att ha tillit till sig själv, som vi tidigare berörde. Om du omintetgör dina instinkter, på grund av avvikelserna som diskuteras, litar du inte på dem. Ni har så ofta märkt att era rädslor var obefogade. Som en följd av det, upphör ni att hörsamma dem när det kanske finns goda skäl att göra det. Ni blir då alltmer uppslukade av rädsla och vet aldrig när man ska lita på sin intuition eller instinkt och när man inte ska det. Allteftersom ni upphör att låta

rädslan driva er av orealistiska skäl, kommer ni på ett intelligent sätt att ifrågasätta rädslan när den kommer upp i stället för att begrava den.

Det förra föredraget, liksom detta, bör ge er en hel del material för ert fortsatta arbete och även för frågor och diskussioner.

Var välsignade, alla ni mina kära vänner. Må ni finna vägen till mognad och kärlek genom att finna var, hur och varför ni inte älskar nu. Må ni finna modet att befria er från denna onödiga börda av att vara rädd för kärlek och livet. Gå i frid, mina käraste vänner, var i Gud.

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-05-19